

[Axel Ivan Pedersen.]

boligproblemerne uden at kende befolkningens ønsker og behov. Det er et synspunkt, som man kun kan være enig i, og jeg har da også for år og dag siden i boligudvalget gjort mig til talsmand for, at der blev foretaget en sådan undersøgelse, men desværre uden resultat. Jeg vil gerne sige, at kunne dette forslag bidrage til en, hvad jeg vil kalde, behovsanalyse, vil forslaget ikke være fremsat forgyves.

Som det på så mange områder er nødvendigt med planlægning, finder jeg også planlægning nødvendig på dette område. Det vil simpelt hen ikke være muligt at forme den boligpolitik, som skal afløse lovgivningen af 1966, uden planlægning.

Situationen i dag er på mange måder forskellig fra situationen i 1966. Det mest markante er det forhold, at medens der i 1966 var en udbredt mangel på boliger, så er denne til dels afhjulpet, idet der i nybyggeriet står mange ledige lejligheder, som imidlertid er for dyre sat i forhold til liebhavernes økonomiske vilkår, et forhold, som de lige vedtagne boliglove vel nok vil råde bod på i en vis udstrækning. Men de nye boliger er også dyrere i relation til huslejen i den bestående ældre boligmasse, og det er dette forhold, forslaget først og fremmest tager sigte på.

At så den fremgangsmåde, der peges på, er den mest velegnede til gennemførelse, er ikke åbenbart indlysende, men forslaget må naturligvis som ethvert andet forslag nøje undersøges. Dette at holde lejerne skadesløse, hvis de skifter til en anden bolig, forekommer mig imidlertid ikke umiddelbart foreneligt med retfærdighedsprincippet, ligesom det ikke forekommer mig helt klart, hvem der skal betale den afgift på ejendommene, som skal finansiere tilskuddet til lejerne, selv om jeg jo nok har en vis anelse herom.

Sammenfattende vil jeg gerne sige, at vi fra socialdemokratiets side vil gå ind i en fordomsfri drøftelse af det foreliggende forslag, der jo viser en vis åbenhed fra venstres side over for de boligpolitiske problemer. Det kan være meget nyttigt på denne baggrund at få en virkelig saglig drøftelse af de perspektiver, der her åbnes.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg har forstået, at dette forslag til folketingsbe-

slutning om en huslejeregulering uden en generel huslejeforhøjelse, som det hedder, skal betragtes som venstres forslag til en mere langsigtet løsning af boligproblemerne. Som sådant vil jeg gerne hilse forslaget velkommen, selv om jeg ikke uden videre kan give de principielle synspunkter, de principper, det bygger på, min tilslutning.

Ideen om at lave en huslejeregulering på én gang og samtidig give kompensation til lejerne er jo ikke ny, den har været fremme tidligere. Den var også inde i de drøftelser, der førte frem til boligforliget af 1966, men der opnåedes dengang ikke enighed om denne løsning, men om en anden løsning.

Jeg er for mit vedkommende enig med forslagsstillerne et langt stykke vej. Jeg er navnlig enig i, at tiden er inde til at begynde de politiske drøftelser om den lovgivning, der skal gælde fra 1975 på boligpolitikens område. Det var baggrunden for, at jeg straks efter regeringens tiltræden inviterede de politiske partier og de centrale organisationer på dette område til at gå ind i et sagligt udvalgsarbejde om løsningen af de vanskelige politiske problemer, som vi her står over for. Jeg har imidlertid måttet tage til efterretning, at VKR-partierne ikke hidtil har villet være med, men jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at et udvalg som det påtænkte havde været godt egnet til at gennemdrøfte de tanker, venstres udspil er udtryk for. Nu må vi tage til efterretning, at det er folketingets boligudvalg, der skal drøfte disse ting og træffe de beslutninger, og det bliver på baggrund af det udspil, vi fra regeringens side, fra boligministeriets side, vil lægge frem i folketingets boligudvalg.

Jeg tror, vi alle er enige om den målsætning, som venstres tanker går ud fra; det er således de metoder, som skal anvendes for at nå frem til det fælles mål, vi i fællesskab burde finde ud af.

Jeg er således helt enig med hr. Guldberg, når han i sin fremsættelsestale fremhæver, at det er nødvendigt at finde frem til en politisk løsning, der kan fjerne de eksisterende uretfærdigheder på boligmarkedet og etablere en tilstand, hvor det bliver muligt for alle at få en bolig, der svarer til deres behov og til en rimelig pris. Derimod er jeg ikke så sikker på, at den foreslåede ordning er en vej, som på rimelig måde vil føre til